

Elke riad heeft een verhaal. Dit is het verhaal van Riad Orange in Marrakech.

Op de ochtend van z'n verjaardag werd een baby gevonden, in een fontein omringd door rozenblaadjes in een riad vlakbij het paleis van de sultan in Marrakech. Het was het enige levende wezen in de binnentuin. Alleen de baby, wat fruitbomen, en het blinkende zonlicht dat zich een weg probeerde te banen naar de tegelvloer.

Er had muziek geklonken in het paleis van de sultan verderop, zo opzweepend en energiek dat niemand had gemerkt hoe de lucht langzaam oranje kleurde, hoogzwanger van Atlantisch zand, dat zich door de wind had laten meevoeren van Essaouira, opwaarts langs de kust naar Safi en via El Jadida de afslag nam.

De violen streken nog enkele malen heen en weer tot het geschreeuw begon. Het 'Jalla, jalla' van de gasten raakte aan een lage B. Tot de stemmen verstomden in het geweld van de storm. Het zand raspte de kelen, verblindde de onbedekte ogen, verhinderde de gasten hun vlucht.

De baby werd gevonden in het waterbassin, ongeschonden en gewikkeld in een doek met goudbrokaat, op tweehonderd meter afstand van het paleis. De vrouw die de baby ontdekte, had sinds haar veertiende elk hoekje van elk tegeltje gepoetst van deze geheime riad waar de sultan z'n nachten doorbracht met zijn stadse harem - vrouwen bij wie het kohl rond de ogen net iets dieper was aangezet. Gewend als ze was om tussen haar wimpers door te spieden, vielen de vrouw als vanzelf de kleinste dingen op. Zo zag ze dat de baby een meisje was, met haren in dezelfde oranje gloed als het zand, en een verlegen glimlach. Denk aan de nacht die spreken kon. Of maanlicht dat zou kunnen mijmeren, fluisteren of dralen. Geef al dit moois een smal aristocratisch gezicht met smalle wenkbrauwbogen, denk hier lange armen en benen bij, en je weet hoe de baby eruit zag toen ze uit de fontein werd opgetild opdat ze veilig was.

De naam van de vrouw was Asirmi Mochahi. En ze was vastbesloten, toen ze de baby in haar met henna beschilderde handen hield, dat ze haar zou houden. De baby was haast zeker pas geboren, waarschijnlijk in diezelfde nacht als de storm. 'Gefeliciteerd met je verjaardag, **habibti**', zei ze. 'Veertien februari, de dag van de liefde.'

Asirmi gaf de baby niet alleen een verjaardag. Ze gaf haar ook een naam. Ze koos voor Orange, naar de gloed van haar haren, en naar de storm die de nacht had vervloekt, maar haar hart had verlicht.

Toen pakte ze een bezem, wikkeld de baby in de goudbrokaten doek op haar rug, en zo zwiepten en wiegden ze samen de binnentuin door. Soms dwarrelden er korreltjes zand naar beneden uit het uitgeknipte stukje hemel boven hen. Maar dat gaf niets. Asirmi was gewend de dingen van zich af te schudden. En Orange had al een hele zandhemel overleefd.

Einde

Dit was een verhaal van Jonna ter Veer, voor de 'weekend Marrakech wedstrijd', 6 mei 2018